

Psalmul 78

O Cântare a lui Asaf

39 El și-a adus deci aminte că ei nu erau decât carne, o suflare care trece și nu se mai întoarce.

40 De câte ori s-au răzvrătit ei împotriva Lui în pustiu !

De câte ori L-au mâniat ei în pustietate!

41 Da, n-au încetat să ispitească pe Dumnezeu și să întărească pe Sfântul lui Israel.

42 Nu și-au mai adus aminte de puterea Lui,

de ziua când i-a izbăvit de vrăjmaș,
43 de minunile pe care le-a făcut în Egipt și de semnele Lui minunate din câmpia Țoan.

44 Cum le-a prefăcut râurile în sânge, și n-au putut să bea din apele lor.

45 Cum a trimis împotriva lor niște muște otrăvitoare, care i-au mâncat, și broaște, care i-au nimicit.

46 Cum le-a dat holdele pradă omizilor, rodul muncii lor pradă lăcustelor.

47 Cum le-a prăpădit viile, bătându-le cu piatră, și smochinii din Egipt, cu grindină.

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

48 Cum le-a lăsat vitele pradă grindinei, și turmele pradă focului cerului.

49 El și-a aruncat împotriva lor mânia Lui aprinsă, urgia, iuțimea și necazul : o droaie de îngeri aducători de nenorociri.

50 Cum și-a dat drum slobod mâniei, nu le-a scăpat sufletul de la moarte și le-a dat viața pradă molimei ;

51 cum a lovit pe toți întâii născuți din Egipt, pârga puterii în corturile lui Ham.

52 Cum a pornit pe poporul Său ca pe niște oi și i-a povățuit ca pe o turmă în pustiu. 53 Cum i-a dus fără nicio grijă, ca să nu le fie frică, iar marea a acoperit pe vrăjmașii lor.

54 Cum i-a adus spre hotarul Lui cel sfânt, spre muntele acesta pe care dreapta Lui l-a câștigat.

55 Cum a izgonit neamurile dinaintea lor, le-a împărțit țara în părți de moștenire și a pus semințiile lui Israel să locuiască în corturile lor.

56 Dar ei au ispitit pe Dumnezeuul preainalt, s-au răzvrătit împotriva Lui și n-au ținut poruncile Lui.

57 Ci s-au depărtat și au fost necredincioși ca și părinții lor, s-au abătut la o parte ca un arc înșelător;

58 L-au supărat prin înălțimile lor și i-au stârnit gelozia cu idolii lor ...

[Continuarea în numărul viitor]

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

Foaia Creștinului

„Dumnezeul lui Israel a vorbit.
Stânca lui Israel mi-a zis :
„Cel ce împărățește între oameni
cu dreptate, cel ce împărățește în
frică de Dumnezeu este ca lumina
dimineții când răsare soarele în
dimineața fără nori ; ca razele soarelui
după ploaie, care fac să încolțească
din pământ verdeța.”
[II SAMUEL 23 : 3 - 4]

- Editorial
- Ilustrații cu tâlc
- John Knox
- Cum pot fi mântuit ?
- Citirea Bibliei. Psalmii

Editorial. *Morți de sete pe mare* (I)

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea !” (Ioan 7 : 37)

Bricul din Rostock, „Gerhardt und Adolf”, a plecat în anul 1873 peste Oceanul Atlantic, cu coletărie, spre San Francisco, orașul reședință și port al Californiei, pe coasta de vest a Americii de Nord.

Sub focul arzător al soarelui de la ecuator, se vedea un vapor care mergea, pe care nu se observa nici un semn de viață. Au navigat mai aproape de el și au coborât o barcă, deoarece vaporul a fost recunoscut ca fiind unul german. Cărmaciul care a condus barca, povestește :

„Când am pășit pe vapor, ochilor noștri li s-a oferit o imagine groaznică ; trei membri ai echipajului zăceau morți pe punte ...

Pe ceilalți i-am găsit morți în cabine și pe puntea intermediară. Pe vapor totul era în ordine ; jurnalul de bord era ținut până în urmă cu opt zile, provizie de hrană exista din belșug, încărcătura era neatinsă.

Dar la bord nu era deloc apă potabilă, recipientele de apă păreau să fi fost găurite și s-au scurs ; echipajul murise de sete !”

Înconjurați de jur-împrejur de apa sărată, le-a lipsit apa, singura care le-ar fi putut menține viața. Căci marinarului însetat, apa sărată a mării îi provoacă nebunie și moarte; el are nevoie de apă dulce. De multe ori s-au petrecut lucruri asemănătoare, de aceea există regula ca orice vapor care trece peste ocean spre America, trebuie să ducă cu el apă de băut și provizie de alimente pentru șase luni.

Căci nu pot fi calculate dinainte nici durata călătoriei, nici vântul și nici vremea. Așa este și cu viața fiecărei făpturi omenești : seamănă cu vaporul, care navighează pe vastul ocean, unde îl așteaptă furtuni și arșița soarelui, curenți potrivnici și stânci primejdioase. Ai tu apa vieții la bord ?

[Continuarea pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Majoritatea oamenilor duc cu ei apă strică, care nu le poate astâmpăra setea.

Există Unul singur care poate oferi apa vieții. Acesta este Isus, Fiul lui Dumnezeu. El ne-a văzut pe toți, din măreția Lui sfântă, din slava Tatălui, născuți ca păcătoși într-o lume distrusă de păcat.

El a văzut cum inima noastră însetează după pace, fericire și bucurie și totuși nu exista pe pământ nimic care să poată liniști și înviora inima omului și s-o păstreze pentru viața veșnică.

Unul bea din plin pofta trecătoare a lumii. Cu cât bea mai mult din ea, cu atât mai mult însetează după noi desfătări, după distracții, schimbări, amuzamente.

Dar anii zboară ; când a îmbătrânit câțiva ani, tot ceea ce mai înainte fremăta în jurul lui cu plăcere, i se pare searbăd, nesatisfăcător, indiferent.

Chiar și lucrurile cele mai bune ale lumii : înțelepciunea, arta, călătoriile, legătura cu oameni nobili și inteligenți, nu pot satisface inima. Divertismentele, birtul, dansul, spectacolele, anturajul vesel, pot fermeca pentru câteva ore, dar nu pot niciodată să liniștească o inimă.

Un altul bea din apa murdă a voluptății. Din acel ceas, de când un ispititor fără conștiință l-a introdus în robia băutului, a jocului sau a poftei trupești, merge la vale. Dorințele dezlănțuite, dar niciodată potolite, îi stăpânesc viața, îi devorează anii, îi otrăvesc de moarte viața cu apele stricăciunii. „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.” [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui: XV, 2* | Georg von Viebahn, BERLIN | 1909-1910 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

ILUSTRAȚII CU TÂLC

Alo Centrala ?

Pe când eram copil, tatăl meu a făcut rost de unul dintre primele telefoane din cartier. Îmi aduc perfect aminte de lădița aceea din lemn lăcuit, montată în perete. Receptorul strălucitor atârna într-o parte. Eram încă prea mic ca să ajung la telefon dar ascultam mereu, fascinat, cum mama mea vorbea cu el.

Apoi am descoperit că undeva, înăuntrul acestui aparat, trăia o persoană uluitoare. Numele ei era „*Alo Centrala*” și nu era nici un lucru pe lumea asta, pe care ea să nu-l știe.

Alo Centrala putea să-ți spună numărul oricui și în plus, ora exactă. Experiența mea cu acest duh închis într-o sticlă a început într-o zi când, în vreme ce mama era în vizită la o vecină, iar eu mă jucam la bancul de scule din pivniță, mi-am lovit un deget cu ciocanul. Durerea era teribilă și nu era nimeni în preajmă care să-mi arate compasiune. Am umblat în jurul casei sugându-mi degetul inflammat până am ajuns la scară. Telefonul !

Am târât repede un scaun din sufragerie până în hol, m-am urcat pe el, am scos din furcă receptorul telefonului și l-am dus la ureche. „*Alo, Centrala !*”, am strigat în microfonul care era chiar deasupra capului meu. Un clic sau două, apoi o voce joasă și clară mi-a ajuns la ureche :

- „*Centrala*”.

- „*Mi-am rănit degetul ...*” - m-am smiorcăit eu în telefon iar lacrimile m-au podidit imediat, acum că aveam o audiență.

- „*Mămica ta nu este acasă ?*”- urmă întrebarea.

- „*Nu este nimeni acasă în afară de mine ...*”- am bolborosit ... [Preluat de pe internet. **Cont. în numărul viitor**]

Lumini peste veacuri (I) [Petru Popovici]

CAPITOLUL 16

JOHN KNOX

Într-o seară un prieten al său a venit la el, dar nu l-a găsit în casă. Ieșind în curte s-a uitat să vadă unde este Knox, dar nu l-a găsit.

L-a așteptat căci presupunea că trebuie să apară de undeva. Deodată, în liniștea serii, în grădină a auzit un strigăt sfâșietor :

„Doamne, dă-mi Scoția sau mor ! Doamne, dă-mi Scoția sau mor !”

El era la rugăciune, agoniza îngenunchiat pentru mântuirea poporului său. Nu e mirare că Dumnezeu l-a folosit în chip deosebit.

Odată în chip miraculos Dumnezeu l-a silit să se mute de la locul lui obișnuit lângă geam sus la etaj.

Un simțământ neînțeles presant era să plece de acolo și abia a coborât, că un glonț a și spart geamul și a trecut în zidul celălalt. El a fost scăpat în chip miraculos.

În anul 1560, Maria Stuart a ocupat tronul Scoției și a domnit până în 1567. John Haverstick în cartea sa „*The Progress of the Protestant*” tipărită la New York în 1968 la pag. 53 spune că regina a vrut să se mărite cu prințul Don Carlos al Spaniei și să impună din nou catolicismul în Scoția. Odată a izbucnit în lacrimi către Knox zicând : „*Ce vrei să faci cu căsătoria mea ? Sau cine ești tu în acest Commonwealth ?*”

La aceasta el răspunse : „*Sunt un supus născut aici, Madam. Nu sunt și nici nu voi fi niciodată nici Conte, nici Lord, nici Baron aici, totuși Dumnezeu - oricât de abject aș fi în ochii tăi - m-a făcut să fiu un membru profitor al acestei țări*”.

În 1565 ea s-a căsătorit cu Lordul Darnley, tot un catolic.

Knox a fost într-o continuă luptă cu ea. În toate ocaziile, el folosea Biblia ca pe o sabie cu două tășuri.

Văzându-l neînduplecat, ea a poruncit arestarea lui pentru trădare, dar tribunalul l-a achitat. Într-o altă ocazie, ea l-a invitat pe Knox la palat și i-a zis :

„*Crezi că supușii pot să se împotrivescă prinților ?*” La aceasta predicatorul răspunse calm :

„Dacă prinții își depășesc limitele, Madam, poporul li se poate împotrivi, ba chiar poate să-i alunge”.

- „Presupun - zise ea - că supușii mei ascultă mai mult de tine decât de mine”.

- „Nicidecum, Majestate, noi toți trebuie să fim supuși lui Dumnezeu și Bisericii Sale” iar după mai multe discuții, la despărțire, el a zis reginei :

„Aș vrea să fiți binecuvântată în Scoția, cum a fost Debora în Israel”. Dar Maria Stuart avea căile ei, nu căile Domnului ...

[Continuarea în numărul viitor]

CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. [Romani 6 : 23]

„**Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !**”

„**Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică**”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]